
Naar de bitre Modgangsdage

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Naar de bitre Modgangsdage", i: *Mindeudgave Digte*, side: 53, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Naar de bitre Modgangsdage

Naar de bitre Modgangsdage
aged frem i Skæbnens Karm,
naar den grumme Smertes Drage
følesløs for Bøn og Klage
hug sin krumme, marterhvasse
Gribbeklo i Ofrets Barm,

er det hænd't, at Kampens Vælde
virked ind paa Kæmpens Væxt,
saa i Visdom, Kraft og Ælde
han skød op til Helt blandt Trælle,
som om han til Storhed staved
sig i Farens Runetext.

Blev trods alt han overvunden,
tvunget voldelig i Knæ,
ja, endog med Bind for Munden
slæbt i Fængsel slavebunden,
næred ikkun Sorgens Gødning
godt hans Viljes ædle Træ.

Ve mig, at jeg ej kan tegne
dig, mit Land, med slige Ord!
At du, da du maatte segne,
modstandssvag lod Kinden blegne,
Haanden synke, Blikket flakke
hjælpeløs mod Syd og Nord!

Helvedaar har Ungdom fristet
i et Land og blandt et Folk,
der forraadt og overlistet,
med sin Selvtros Vilje bristet,
meningssplittet, tvivloprevet,
kun forstod sin Fjendes Tolck.

Helvedaar har Ungdom fristet
i et Land og blandt et Folk,
der sin Livsdrøms Syn fravristet,
pikkeltruet, pengefristet,
fortidsglemt og nutidskrøblet,
fremtidsløs bar Selvmords Dolk.

Ve mig, at jeg ej kan male dig,
mit Land, med hine Ord!
Held mig dog i Bøgesale,
at om dig jeg saadan Tale
føre tør, o Sønderjylland,
og det Folk, der dig bebor!

Naar i dybe Mismodsstunder
træt jeg sad med Haand ved Kind,
blodig selv af Tvivlens Vunder,
sygt begærende et Under,
kom mig du med Trøst i Nøden
som et Under stort i Sind.

Hørte jeg din Latter runge
karsk og stærk som Klippefos
eller hørte stejlt dig sjunge
Danmarks Kvad paa Danmarks Tunge
eller saa dit Øjes Staalglans
og dit Smils bevidste Trods,

saa dit Folk, berøvet Sværdet,
bag en kunstig Streg af Blæk,
vendende, til Taalmod hærdet,
jydesejgt og uforfærdet,
Front mod bidske Fjenders Hadsord,
Ryg til blege Frænders Skræk,

randt det mig saa varmt i Blodet,
at min Tvivl blev smeltet hen,
og jeg rejste stædig Ho'det:
„Hvorfor taber Danmark Modet,
naar vi ejer slige Landsmænd!“
„Landsmænd!“ Lyden bar igen.

Overvældende som Havet,
vildmandsbrunstig, urbrutal,
byttegrisk og magtbegavet,
aldrig tæmmet, sjælden avet
laa Germanens Kæmperige
svulmende i Bjerg og Dal.

Stormen peb; i Rad og Række
hvæste Bølger mod din Stavn;
men du var den liden Snække,
der, med tapre Mænd paa Dække,
vandt, da Roret aldrig svigted,
holdende din Kurs, i Havn.

Denne stolte, maalbevidste,
dødudfordrende Sejlads
– det fik bære eller briste! –
rev mig bort fra alt det triste,
saa jeg smilte, da jeg saa dig
frelst i Stedet for i Kvas.

Sønderjyllands danske Sønner,
mine bedste Brødre her,
I mig lærte, at det lønner
sig trods Trusler, Smil og Bønner
uforstyrrelig at holde
fast ved den, man først fik kær.

Og mens Smilet brød sin Straale
i mit Øjes salte Dug,
saa jeg, ved hos jer at maale
Evnen til at tro og taale:
Mandviljens quantum satis
gavner dog et Frelsens Fnug.